

לגבי חשע עשירות של בני המדינה שכונת מאה־שערים ירושלים, היא מוש מופשט, מקום משכנם של אנשי נטור קרתא ודומיהם. גם לעשירות האחרונה מוכר רק הרחוב הראשי של השכונה רחוב שהוא אמנם צר, אך שעוברים בו בכל זאת אוטובוסים ומכוניות בדרכן משכונת גאולה לשכונת מוסררה.

אולם מאה־שערים האמיתית חבויה ג מעיני העובר ברחוב. זהו מבוך של סמ טות צרות, רצופות אבני־מרצפת, כש לצידהן חנויות קטנטנות ופתוחות. המר אה כולו מזכיר עיירה אירופית מימי הבי ניים, ולתמונה זו מתאימה גם תלבושת התושבים.

ילדים וקנים לבושים קטנות שחורות חבושים מגבעות שחורות ורחבות־שוליים מגדלים פאות וקנים (להוציא את היל דים). הנשים, כולל נערות וילדות, גור בות גרבי כותנה ארוכים, כשהמבוגרו חבושות מטפחות. צבע העור אינו דומה לזה של בני הארץ האחרים, אלא הנה לבנבן־חיוור. שפת הדיבור היא אידיש. בשכונה כולה לא תדרוס רגלו של אנו גלוי־ראש.

החיים בשכונה מנותקים מחיי הארץ מרוכזים סביב בית־הכנסת ישועות יעקב בית חר־קומתי חסר־קישוט, והישיבה ה גדולה שממולה הפול יסיקה המקומיות מצ טמצמת בעיקר כי שגאה לאגודת־שרי אל, האפיקורסים ה בוגדים בדת אלוקים תמורת נזיד העדשים של כסא ממשלתי. בוגדים מסוג אנשי המזרחי והפועל־המד רחי אינם נזכרים כי חברה זו כלל.

בחורים חידו ניים בהחלט. מר בן מאליו שבנות ה שכונה לא התגייסו לצבא. היה בדבר משום הגיון מסוים: אין לשמור על החי כזה השורר במאה שערים בעצם המאה ה־20 אלא כשיש הת בדלות מוחלטת מן־הסביבה. לוא היו ד בנות מתגייסות, היונתנות להשפעת א שים שאינם רק בוגדים מסוגו של ש הפנים, אלא אפילו בני־שטן ממש, כאנש מפאיי ומפפ. אם הבנות תצאנה לתו בות רעה כזאת, הרי ייחרץ גורל השכו נה לכליון תוך דור אחד.

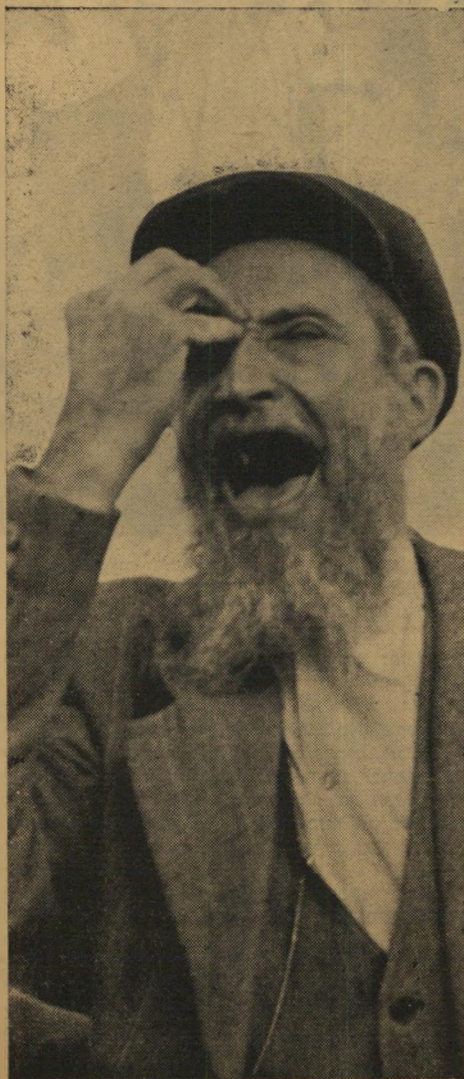
גם ראש־הממשלה הבין את הצדק הא למנטארי בטענה זו (ואת שלום השור פות שלו עם הגוש הדתי), ושיחרר בשע חו את כל הבנות הדתיות. אולם אט־א הוחמרו המבחנים לשיחרור. אם הספיק פעם הצהרה סתמית, שבעלותיה יכל לשתות קפה בשבת ולהתעניין בבחורי (חילוניים בהחלט) בשעות הערב, הו נדרשו עתה הבנות התובעות שחרור ל התייצב לפני ועדת בוחנים. וככל שקטנ העלייה, כן גברה נטייתם של הקצינים ו בוחנים לדקדק בכשרות המשתחררות. ש הגיע המצב שבבועות האחרונים לכ שהקצינים הבודקים מדקדקים במצות דת יותר מאשר הרבנים החמורים ביות של נטור־קרתא.

מטיית עם אלא. חקירות אלה ש המקדקים הצבאיים הגדישו את סבלנות של בני מאה־שערים. וכשגדשה סבלנו בני מאה־שערים, נוצרת מעין תגובת שו שרת: אגודת־ישראל מנסה להרים א קולה מעל לקול נטור־קרתא, והמודר מנסה להסביר במחאותיו את קול האגו דה. כי כל סיעה דתית מתונה יותר חוש שת שמה יעברו אוהדיה אל הסיעה הקי צונית יותר.

הגילויים המרעישים, שגרמו לרתיחה הרוחות, באו בהמודיע, עיתונה היומי של אגודת ישראל העולמית. היתה זא

אגרוף קמוץ: החזן אומר תהלים בראש אלפים מפגנים בסימסות מאה־שערים, שחלק מהם לבשו שקים ומררו בבכי. היתה זאת הפגנת האבל הגדולה ביותר שנערכה אי פעם בירושלים.

בכי על קבר: עקרות בית ממאה־שערים השתתחו על קבר הרב זושנינסקי, ממדרות בבכי על אבזן בנותיהן. הוספת אבן על הקבר נחשבת למצווה גדולה, אחת ההפתעות של ההפגנה: ריבוי מספר המשתתפים הספרדיים (שמאל) שמררו אף הם בבכי קורע לבבות.